

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 11.327 van 19 mei 2008
in de zaak RvV X/II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en van de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard van 4 februari 2008 en het bevel om het grondgebied te verlaten – model B van 13 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 3 april 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 18 januari 2005 dient verzoeker, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in. Deze resulteert in een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgesproken op 23 september 2005 (in de weergegeven feiten van het verzoekschrift verkeerdelijk gedateerd op 28 september 2005), ter kennis gegeven op 28 september 2005. Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Raad van State.

1.2. Op 14 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 4 februari 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing, en een bevel om het grondgebied te verlaten, die op 13 februari 2008 ter kennis wordt gebracht aan verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15/03/2007 werd ingediend door :

*Z., R. (...) (R.R.: 059010565157) nationaliteit; Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) geboren te Strezovce op 05.01.1959
Adres (...)*

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2005 in België verblijft, geïntegreerd is, bereid is om te werken, de taal leert en spreekt, beroepsopleidingen en inburgeringscursussen heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Deze elementen kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verder stelt betrokkene dat een gedwongen terugkeer naar Macedonië om er een machtiging tot verblijf in te dienen uitermate nefast en onredelijk is, mede omdat zijn integratieproces zou worden afgebroken. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent echter niet noodzakelijk een breuk van de sociale of professionele relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. De asielprocedure werd op 29.09.2005 afgesloten met een bevestigende beslissing 'weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 30.09.2005. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure (namelijk iets meer dan 8 maanden) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan terugkeren naar zijn land van herkomst, en zich in tussentijd voor de rechtbank laten vertegenwoordigen door zijn advocaat.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven, dat hij opnieuw het slachtoffer zal worden van discriminaties, willekeurige arrestaties en mishandelingen vanwege de Macedonische politie omdat hij

een etnische Albanees is, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene gezocht wordt en/of vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene voert geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Hoewel door betrokkene in twijfel getrokken, beschikt het Commissariaat-generaal over accurate informatie wat betreft de huidige toestand in zijn geboorteland. Naar aanleiding van het (etnisch) gewapend conflict in de loop van 2001 is er een vredesakkoord tot stand gekomen in Macedonië, waarin werd voorzien in een aantal grondwettelijke hervormingen en wetswijzigingen om de burgerrechten van etnische minderheden in Macedonië aanzienlijk te verbeteren. Zo werd er een wet op lokaal zelfbestuur goedgekeurd en werd ook de meer controversiële wet op decentralisatie (cruciaal voor het vredesakkoord) aangenomen. Beide initiatieven komen de rechten van etnische minderheden ten goede en beogen een betere vertegenwoordiging van de etnisch Albanese gemeenschap binnen de overheidsstructuren, voornamelijk in gebieden (zoals Kumanovo) waar deze etnische gemeenschap een aanzienlijk deel van de bevolking uitmaakt.

In de nasleep van dit vredesakkoord van augustus 2001 werden er ook belangrijke politieke hervormingen doorgevoerd. Dit resulteerde onder meer in de oprichting van een multi-etnische politiemacht waarvan het doen en laten nauwgezet wordt opgevolgd door de Europese Unie. Bovendien zorgde het vredesakkoord voor een uitbreiding van de bevoegdheden van de ombudsman in Macedonië, en heeft deze inmiddels meer middelen ter beschikking om discriminatie tegen te gaan evenals om een meer evenredige vertegenwoordiging van de diverse etnische groepen te verwezenlijken.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo de nodige documenten en/of financiële steun te bekomen.”

De motivering van het bevel luidt als volgt:

“Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 29,09.2005,

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie en/of de documenten die werden afgegeven op het ogenblik dat belanghebbende zich vluchteling verklaarde dienen te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing pas op 4 februari 2008 heeft geantwoord op de aanvraag van 14 maart 2007 en dat er dus een schending is van de redelijke termijn. Verzoeker meent dat het redelijk en noodzakelijk is dat een beslissing binnen een termijn van vier maanden wordt genomen en dat het verstrijken van de lange termijn geleid heeft tot een verdere integratie en de verbreking van de banden met zijn land van herkomst.

2.2. Rekening houdende met het grote aantal aanvragen die overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) werden ingesteld en het feit dat telkens een individueel onderzoek vereist is kan een behandelingstermijn van nog geen jaar niet als onredelijk lang beschouwd worden. Het feit dat verzoeker lange tijd op illegale wijze in

België verblijft, zich intussen integreert en de banden met zijn herkomstland verbreekt, is uitsluitend aan zijn eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking genomen worden. (R.v.St., nr.123.942, 7 oktober 2003; R.v.St., nr. 171.554, 25 mei 2007).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9, derde lid, en 62 van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel verwijst de Raad naar de bespreking van het derde middel.

2.2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De door verzoeker, in zijn verblijfsaanvraag, aangebrachte argumentatie wordt weerlegd in de bestreden beslissing zodat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn stelling dat de motivering niet alle concrete en individuele elementen aangehaald in de aanvraag heeft beantwoord. Ten overvloede kan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet verwacht worden dat zij de opgeworpen schendingen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die verzoeker in zijn aanvraag aanvoert, gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, beantwoordt en de taak van de Raad van State in haar plaats doet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 164.298, 31 oktober 2006).

Uit het betoog blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verzoeker voert immers aan dat de motivering niet pertinent is en betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn aangehaalde redenen van integratie, werkbereidheid, zijn verblijf in België, zijn gevolgde cursussen, zijn uitgebouwde vriendenkring en de stukken die verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken overmaakte voor het nemen van de bestreden beslissing. Hij meent dat deze uitzonderlijke omstandigheden vormen die ten onrechte werden genegeerd. Hij verwijt de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen aangehaald in zijn aanvraag in overweging te hebben genomen.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet in.

Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling, kan in buitengewone omstandigheden het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde

die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (R.v.St., nr. 89.048 van 20 juli 2000). Verzoeker heeft in zijn aanvraag zelf een onderscheid gemaakt tussen de elementen bedoeld voor het ontvankelijkheids- en het gegrondheidsonderzoek, maar betoogt ten onrechte dat de terugkeer die zijn integratie onderbreekt, kan aanvaard worden als "uitzonderlijke" hetzij buitengewone omstandigheid.

Het betoog van verzoeker zoals hoger omschreven betreffen de elementen van het gegrondheidsonderzoek die de verwerende partij heeft onderzocht doch niet diende te onderzoeken zodat de kritiek gericht tegen het niet aanvaarden van deze elementen als uitzonderlijke elementen –bedoeld wordt buitengewone omstandigheden- gericht is tegen een overtollig motief. Evenmin duiden de neergelegde stukken die de verklaringen bevatten van diverse personen en instanties over verzoeker een aanwijzing betreffende het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dient hij aan te tonen dat het "buitengewoon moeilijk is" om elders zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, wat hij in casu nalaat te doen. Immers blijkt uit het administratief dossier dat hij geen begin van bewijs neerlegt betreffende moeilijkheden die hij zou kennen om terug te keren naar zijn land van herkomst terwijl anderzijds vastgesteld wordt dat verzoeker de kritiek die in de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen wordt teruggevonden betreffende zijn beweerde onmogelijkheid om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen niet met een concreet element weerlegt. In zijn asielrelaas hield verzoeker voor dat hij, als etnisch Albanees werd gediscrimineerd en ondermeer geen identiteitskaart verkreeg. De Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen stelt in zijn beslissing vast dat verzoeker sedert het uiteenvallen van de voormalige republiek Joegoslavië begin jaren negentig geen pogingen meer ondernam om dergelijk document te verkrijgen terwijl anderzijds ten gevolge van het Vredesakkoord er hervormingen geschied zijn die de rechten van de etnische minderheden ten goede komen zodat verzoeker zijn problemen niet aannemelijk maakte. Verder benadrukt de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen dat alhoewel verzoeker beweerde sinds 2001 moeilijkheden te hebben omwille van gebrek aan een identiteitskaart uiteindelijk pas in 2005 Macedonië verliet. De Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen meldt dat er sedert 2001 belangrijke politionele hervormingen zijn doorgevoerd en deze resulteerden ondermeer in de oprichting van een multi-etnische politiemacht, naast het bestaan van een ombudsman die middelen ter beschikking heeft om discriminatie tegen te gaan. Deze elementen worden door verzoeker niet weerlegt noch in zijn aanvraag noch in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder werd beslist dat betrokkene naar zijn voorgehouden land van herkomst mag worden teruggeleid. Gelet op deze gegevens kon de Dienst Vreemdelingenzaken op kennelijk redelijk wijze oordelen dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 van de Vreemdelingenwet aantoonde. Verder haalt de

verwerende partij op goede gronden aan dat het argument dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid is geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Het gegeven dat tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beroep werd aangetekend bij de Raad van State die zich nog niet heeft uitgesproken doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke procedure heeft geen schorsende werking.

In het verzoekschrift worden geen concrete nog niet voor de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen voorgelegde "moeilijkheden" aangehaald. Wel stelt verzoeker dat het aanvragen van een asielaanvraag op zich reeds met zich meebrengt dat er sancties zullen volgen in zijn land van herkomst, maar toont hij dit niet met concrete elementen aan. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de autoriteiten van zijn land van herkomst op de hoogte zijn van zijn ingediende asielaanvraag.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat maakt de verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin toont hij een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet aan en/of dat een aanvraag vanuit het buitenland een "*buitengewone moeite zou uitmaken*" voor hem.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.5. Het middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat hij naast een continu verblijf in België sedert januari 2005 een verregaande integratie heeft aangetoond zodat een machtiging een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing is, mede gelet op het gegeven dat verzoeker in Macedonië ernstige moeilijkheden heeft.

De keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, schendt evenwel slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). Verzoeker beperkt zich tot een aantal beweringen waaruit blijkt dat hij de

door de gemachtigde van de bevoegde minister gemaakte appreciatie van zijn dossier niet deelt doch hij toont niet aan dat deze appreciatie kennelijk onredelijk is.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) aan.

Hij verwijt de verwerende partij geen belangenafweging te hebben gedaan en dat er minstens betreffende het overheidsoptreden twijfel bestaat. Hij voegt op algemene wijze er aan toe dat de feitelijke gegevens van het dossier totaal onverenigbaar zijn met de bestreden beslissing en meent dat zijn recht op eerbiediging van het privé-leven is geschonden.

Artikel 8 EVRM. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

Verzoeker weerlegt niet dat hij na de afwijzende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen precair in België verbleef. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 159.485 van 1 juni 2006; R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004; R.v.St., nr. 121.457 van 9 juli 2003). Bovendien toont verzoeker niet aan met concrete elementen op welke wijze de bestreden beslissing zijn privéleven schendt. Daarnaast verstoort een tijdelijke verblijf in het buitenland met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Verder ziet de Raad niet in welke verdere belangenafweging de verwerende partij had dienen te maken indien verzoeker nalaat met concrete elementen aan te tonen op welke wijze artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.5. Voor het overige voert verzoeker geen andere argumenten aan ook niet betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.RYCKASEYS

M.BEELEN